

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, a także art. 168, 169 i 173–175 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do wydatków poniesionych przez oddział zarejestrowany w jednym państwie członkowskim, które są przeznaczone wyłącznie jednocześnie do realizacji transakcji opodatkowanych podatkiem od wartości dodanej i transakcji zwolnionych z tego podatku, dokonanych przez zakład główny tego oddziału znajdujący się w innym państwie członkowskim, należy zastosować proporcję podlegającą odliczeniu wynikającą z ułamka, na którego mianownik składa się obrót, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, złożony z tych tylko transakcji, a na którego licznik składają się transakcje opodatkowane, które uprawniałyby do odliczenia także wtedy, gdyby zostały dokonane w państwie członkowskim rejestracji tego oddziału, także wtedy, gdy to prawo do odliczenia wynika z dokonania przez ten oddział wyboru opodatkowania podatkiem od wartości dodanej transakcji dokonanych w tym państwie.
- 2) Artykuł 17 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388, a także art. 168, 169 i 173–175 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że aby ustalić proporcję podlegającą odliczeniu mającą zastosowanie do kosztów ogólnych oddziału zarejestrowanego w jednym państwie członkowskim, które służą jednocześnie do realizacji transakcji dokonanych przez ten oddział w tym państwie i transakcji dokonanych przez jego zakład główny z siedzibą w innym państwie członkowskim, w mianowniku ułamka stanowiącego tę proporcję podlegającą odliczeniu należy uwzględnić transakcje realizowane zarówno przez ten oddział, jak i przez ten zakład główny, przy czym w liczniku tego ułamka, oprócz transakcji opodatkowanych zrealizowanych przez tenże oddział należy umieścić tylko transakcje opodatkowane zrealizowane przez rzeczony zakład główny, które również uprawniałyby do odliczenia, gdyby zostały dokonane w państwie rejestracji danego oddziału.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – SH / TG

(Sprawa C-168/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Libii – Łańcuch umów zawartych w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz podmiotu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych – Zapłata kosztów na mocy umów regwarancji – Rozporządzenie (UE) nr 204/2011 – Artykuł 5 – Pojęcie „środków finansowych udostępnionych podmiotowi wymienionemu w załączniku III do rozporządzenia nr 204/2011” – Artykuł 12 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „roszczenia na podstawie gwarancji” – Pojęcie „osoby lub podmiotu działającego w imieniu osoby, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. a) lub b)”]

(2019/C 93/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SH

Strona pozwana: TG

przy udziale: UF

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii należy interpretować w ten sposób:
 - ma on zastosowanie w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której koszty należne z tytułu umowy regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii Europejskiej bankowi libijskiemu, którego nazwa umieszczona jest w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia; oraz
 - zasadniczo nie ma on zastosowania w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której koszty należne z tytułu umowy regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest już umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do wspomnianego rozporządzenia lub przez bank Unii innemu bankowi Unii, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona w tym wykazie, chyba że płatność taka prowadzi, ze względu na powiązania prawne lub finansowe między bankiem będącym beneficjentem tej płatności a podmiotem, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, do pośredniego udostępnienia rozpatrywanych kosztów na rzecz tego podmiotu.
- 2) Artykuł 12 rozporządzenia nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że:
 - w pierwotnej wersji ma on zastosowanie, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii Europejskiej bankowi libijskiemu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia, lub przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest umieszczona w tym wykazie, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, pod warunkiem że bank libijski jest uznawany za podmiot działający w imieniu rządu Libii, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego;
 - w wersji wynikającej z rozporządzenia Rady (UE) nr 45/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. nie ma on zastosowania, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia, lub przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest umieszczona w tym wykazie, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, o ile koszty te zostały zapłacone przed wejściem w życie wspomnianego rozporządzenia; oraz
 - zarówno w wersji pierwotnej, jak i w wersji wynikającej z rozporządzenia nr 45/2014 nie ma on zastosowania, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii innemu bankowi w Unii.
- 3) Artykuł 9 rozporządzenia nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że nie może on mieć zastosowania do zapłaty kosztów takich jak koszty należne z tytułu poszczególnych umów rozpatrywanych w postępowaniu głównym.
- 4) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do kosztów regwarancji należnych od banku Unii Europejskiej na rzecz innego banku Unii w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której ostateczne rozliczenie następuje po wejściu w życie tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.